

CHARLES
BUKOWSKI

Dragoste
la 17,50 \$

Povești despre viața din groapă

Traducere din limba engleză și note
de Cristian Neagoe

POLIROM
2019

Cuprins

Un funcționar cu nasul roșu	7
Asasinii	18
Asta l-a ucis pe Dylan Thomas	27
Bărbat	34
Ceva despre un steag Viet Cong	41
Clasă	46
Confesiunile unui om suficient de nebun ca să trăiască alături de bestii	53
Cum iubesc morții.	86
Diavolul era fierbinte.	105
Doi bețivi.	116
Dr. Nazi	125
Dragoste la 17,50 \$	134
Fără gât și rău al dracu'	143
Hristos pe role.	153
Maja Thurup	162
Nu ești în stare să scrii o poveste de dragoste	169
Nu te mai holba la țâțele mele, domnu'! . . .	175
Pittsburgh Phil & Co.	182
Politică	191
Ți-aduci aminte de Pearl Harbor?	197

Singurătate	204
Toți căcănarii din lume și cu mine	212
Tu și berea ta și cât ești tu de tare.	238
Tupeu	246
Ucigaș plătit	254
Poc-poc la cortina aia	260
Paradis interzis	269

Vicki se tot uita în spate și zâmbea. Era fericită ca o puștoaică cu un pumn de dulciuri – într-un hidroavion vechi de treizeci și cinci de ani.

A durat douăzeci și șase minute până să coborâm înapoi pe apă. N-am borât. Am ieșit. Vicki mi-a spus toată istoria.

— Avionul a fost fabricat în 1940. Avea găuri în podea. Pilotul controla direcția cu un mâner care ieșea din acoperiș. „Mi-e frică“, i-am zis, iar el mi-a răspuns: „Și mie“.

Depindeam de Vicki pentru toate informațiile. Nu eram prea bun la discuții cu oamenii. Ei, și-apoi ne-am înghesuit într-un autobuz, transpirând și hlizindu-ne și uitându-ne unul la altul. De la capătul liniei de autobuz până la hotel erau vreo cinci sute de metri, iar Vicki mă ținea la curent:

— E un restaurant undeva aproape și uite și un magazin de spirtoase pentru tine, avem și-un bar, iar acolo e alt loc unde putem mânca și încă un magazin de spirtoase...

Camera era în regulă, în partea din față a hotelului, cu vedere spre apă. Televizorul funcționa într-un mod vag, șovăielnic, și eu m-am trântit în pat să mă uit la el în timp ce Vicki despacheta.

— A, pur și simplu ador locul ăsta! a spus ea. Tu nu?

— Ba da.

M-am ridicat și m-am dus până jos. Am traversat strada și am cumpărat bere și gheață. Am tapetat chiuveta cu pachetele de gheață și am scufundat berea acolo. Am băut douăzeci și șase sticle de bere, după a zecea bere am tras o mică

ceartă cu Vicki, nu mai știu din ce motiv, le-am băut și pe celelalte două și m-am dus la culcare.

Când m-am trezit, Vicki cumpăraseră o ladă frigorifică și desena pe cutia ei. Vicki era un copil, o romantică, dar o iubeam pentru asta. Aveam atâția draci posomorâți în mine, că-mi prindea bine prezența ei.

„Iulie 1972. Avalon Catalena“, scrisese ea pe ladă. Habar n-avea să scrie corect. Mă rog, nici unul din noi n-avea habar.

Apoi m-a desenat pe mine, iar dedesubt a scris: „Fără gât și rău al dracu“.

Apoi a desenat o domnișoară, iar dedesubt: „Henry știe să recunoască un fund mișto când vede unul“.

Și, într-un cerc: „Doar Dumnezeu știe ce face el cu nasul“.

Și: „Chinaski are picioare superbe“.

Apoi a mai desenat în jur tot felul de păsări și sori și stele și palmieri și oceanul.

— Ești în stare să iei micul dejun? a întrebat ea.

Nici una dintre femeile mele din trecut nu mă răsfățase vreodată. Mie îmi plăcea să fiu răsfățat, simțeam că merit să fiu răsfățat. Am ieșit și am găsit un loc cât de cât rezonabil, unde puteam lua masa pe terasă. În timpul micului dejun ea m-a întrebat:

— Tu chiar ai câștigat premiul Pulitzer?

— Ce premiu Pulitzer?

— Mi-ai zis azi-noapte că ai câștigat premiul Pulitzer. Cinci sute de mii de dolari. Ziceai că ai primit o telegramă mov pe tema asta.

— O telegramă mov?

— Da, ziceai că i-ai bătut pe Norman Mailer, Kenneth Koch, Diane Wakoski și Robert Creeley.

Ne-am terminat micul dejun și ne-am plimbat. Tot locul ăla n-avea mai mult de cinci sau șase cvartale. Toată lumea avea șapțișpe ani. Stăteau apatici și așteptau. Deși nu toți. Mai erau câțiva turiști bătrâni hotărâți să se distreze. Se holbau cu furie în vitrinele magazinelor și se plimbau, bătucind asfaltul și împrăștiindu-și razele: eu am bani, noi avem bani, avem mai mulți bani ca tine, suntem mai buni ca tine, nimic nu ne îngrijorează, totul e de căcat, dar noi nu suntem de căcat și noi știm totul, uită-te la noi.

Cu cămășile lor roz și verzi și albastre, cu trupurile lor albe, pătrate, putrezinde, cu pantalonii lor scurți vârgați, cu ochii fără ochi și gurile fără gură, bătrânii se plimbau de-a lungul străzii, foarte colorați, ca și cum culoarea ar putea să trezească moartea și s-o aducă înapoi la viață. Erau un carnaval al descompunerii americane ieșit la paradă și ei n-aveau habar despre atrocitatea pe care o săvârșiseră asupra lor înșiși.

Am lăsat-o pe Vicki, m-am dus sus, m-am încovoiat peste mașina de scris și m-am uitat pe fereastră. Degeaba. Toată viața îmi dorisem să fiu scriitor, iar acum, că aveam o șansă, nu-mi venea să scriu nimic. N-aveam nici arene cu tauri, nici meciuri de box sau seňorite tinere. N-aveam nici măcar vreo înțelegere pătrunzătoare. Eram futut. Nu puteam să pun vorbele pe hârtie și eram prins la colț. Păi, ce altceva să mai faci decât să mori? Tot timpul mi-l imaginasem diferit. Scrisul, vreau să zic. Poate că

mi se trăgea de la filmul ăla cu Leslie Howard¹. Sau de la ce citisem despre viața lui Hemingway sau a lui D.H. Lawrence. Sau a lui Jeffers. Puteai să te apuci de scris pe tot felul de căi. Apoi scriai o vreme. Te întâlneai cu alți scriitori. Erau unii care scriau bine și unii care scriau prost. Și toți aveau suflete de tinichea. Îți dădeai seama de asta de cum ajungeai în aceeași cameră cu ei. Un scriitor mare apare o dată la cinci sute de ani și nu erai tu ăla – și cu siguranță nici ei nu erau. Eram cu toții futuți.

Am deschis televizorul și m-am uitat la câțiva doctori și asistente care își etalau problemele amoroase. Nu s-au atins nici măcar o dată. Nu-i de mirare c-aveau probleme. Nu făceau altceva decât să vorbească, să se certe, să bârfească, să cotrobăie. M-am dus la culcare.

M-a trezit Vicki.

— O, a spus ea, m-am distrat așa de bine!

— Da?

— Am văzut un tip într-o barcă și l-am întrebat: „Unde mergi?“, la care el mi-a zis: „Fac taximetrie cu barca, îi duc pe oameni la iahturile lor și îi iau de acolo“, la care eu am zis: „OK“ și m-a costat doar cincizeci de cenți și m-am plimbat cu el pe-acolo ore în șir în timp ce îi ducea pe alții la iahturile lor. A fost minunat.

— Eu m-am uitat la niște doctori și asistente, i-am zis. Și m-am deprimat.

1. Bukowski se referă, probabil, la *Pe aripile vântului* (1939), cel mai faimos film al lui Leslie Howard, în care acesta îl joacă pe Ashley Wilkes, un gentleman sudist, intelectual deziluzionat.

— Am mers cu barca ore-n șir, a continuat Vicki, i-am dat să poarte pălăria mea și el m-a așteptat cât mi-am luat un sendviș cu scoici. Noaptea trecută se julise la picior, căzuse de pe motocicletă.

— Aici clopotele bat la fiecare cînșpe minute. E enervant.

— Am apucat să mă uit prin toate iahturile. Numai bețivi bătrâni erau la bord. Unii dintre ei aveau gagici tinere cu cizme lungi. Alții aveau tinerei. Bețivi libidinoși, bătrâni rău.

Dac-aș fi avut abilitatea lui Vicki de a strânge informații, mi-am zis eu atunci, poate chiar aș fi fost în stare să scriu ceva. Eu: trebuie s-o ard p-acolo și s-aștept să vină poveștile la mine. Odată ce-au venit, pot să le manipulez și să le storc, dar nu pot să merg să le caut. Nu pot să scriu decât despre cum beau eu bere, cum merg la cursele de cai, cum ascult muzică simfonică. Nu că asta ar fi o viață nenorocită, dar e departe de viața adevărată. Cum de-am ajuns atât de limitat? Pe vremuri aveam coaie. Ce s-a întîmplat cu coaiele mele? Oare bărbații chiar îmbătrânesc?

— După ce m-am dat jos din barcă, am văzut o pasăre. Am vorbit cu ea. Te superi dacă îmi cumpăr pasărea aia?

— Nu, nu mă supăr. Unde e?

— La câteva străzi de aici. Vrei să mergem s-o vedem?

— De ce nu?

Am pus ceva pe mine și am coborât. Și iată acolo un boț verde cu niște cerneală roșie vărsată pe ea. Nu era mare lucru de capul ei – chiar și pentru o pasăre. Dar nici nu se căca o dată

la trei minute, cum făceau celelalte, așa că asta era o chestie plăcută.

— N-are gât deloc. La fel ca tine. De-asta o vreau. E o pasăre a iubirii cu față de piersică.

Ne-am întors cu pasărea iubirii cu față de piersică într-o colivie. Am pus-o pe o masă și Vicki i-a zis „Avalon“. A început să stea de vorbă cu ea.

— Avalon, salut, Avalon... Avalon, Avalon, ce faci, Avalon...? Avalon, o, Avalon...

Am deschis televizorul.

Barul era OK. Stăteam acolo cu Vicki și la un moment dat i-am zis că vreau să fac praf locul ăla. Pe vremuri obișnuiam să sparg totul prin baruri, acum doar vorbeam despre cum o să sparg totul.

Aveau și o formație de muzică. M-am ridicat și am dansat. Era ușor să dansezi modern. Nu trebuia decât să-ți arunci brațele și picioarele în orice direcție și fie îți țineai gâtul țeapăn, fie îl roteai ca un dement, iar ăia din jur credeau că ești meserias. Nu era greu să-i duci de nas pe oameni. Am dansat pe-acolo și mi-am făcut griji pentru mașina mea de scris.

M-am așezat înapoi lângă Vicki și am mai comandat niște băuturi. Am luat-o pe Vicki de cap și am întors-o către barman.

— Uită-te la ea, băi, cât e de frumoasă! Nu-i așa că-i frumoasă?

Apoi în bar a intrat Ernie Hemingway cu barba lui de șobolan alb.

— Ernie, i-am zis, parcă-ți zburaseși creierii cu o pușcă.

Hemingway a râs.

— Ce bei? l-am întrebat.